

- попередження відхилень у роботі персоналу, пов'язаних зі ставленням до виконання службових обов'язків та регламенту підприємства;
- залучення колективу в оцінку діяльності працівника.

Однак, при розробленні системи мотивації найбільш поширеною помилкою є її розроблення на тривалий термін. У цьому випадку з часом вона перетворюється на систему заохочень, яка передбачає винагороду за вже досягнуті результати, водночас як система мотивації покликана мотивувати персонал до досягнення цілей, визначених завдань, подолання труднощів. Тому необхідно періодично переглядати системи мотивації. При розробленні нової програми, впровадженні нових методів повинні враховуватися недоліки, помилки, зміни внутрішнього та зовнішнього середовища, визначатися нові цілі та завдання.

Література:

1. Хміль Ф. І. Основи менеджменту: підручник / вид. 2-ге, випр. доп. К.: Академвидав, 2007. 576 с.
2. Радько С. Г. Теоретические основы управления трудовым потенциалом: учеб. пособие. СПб.: «Просвещение», 2007. 318 с.
3. Басько Г. М., Бабич В. А. Структура компонентів кадрового потенціалу підприємства. *Економіка і держава*. 2007. № 3. С. 81–84.
4. Коритко С., Миронов Ю. Формування системи мотивації праці на підприємстві. *Електронний науковий вісник «Керівник. ІНФО»*. URL: <https://kerivnyk.info/2012/05/korytko.html>.

ОБҐРУНТУВАННЯ СУБ'ЄКТА ТА ОБ'ЄКТА УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ БУДІВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА

*Юрченко О.В., к.е.н., доцент
Сумський національний аграрний університет
Токар І.І., асистент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Особливості розвитку національної економіки України, а також активна участь держави у міжнародних економічних відносинах зумовлюють виникнення та функціонування на її території нових суб'єктів господарської діяльності, заснованих на використанні капіталу вітчизняного та іноземного походження. Зростання кількості підприємств, здатних до ефективного виробництва та реалізації власної продукції та послуг, в тому числі й на підрядному будівельному ринку на території країни й поза її межами, а також активізація діяльності міжнародних будівельних компаній висувають більш жорсткі вимоги щодо якості вітчизняних послуг, а також посилюють конкурентну боротьбу українських підприємств в цілому. Особливо актуальним за цих умов є питання об'єктивної оцінки конкурентоспроможності вітчизняної будівельної промисловості з урахуванням низки негативних мікро та

макроекономічних факторів, зокрема динамічності світової ринкової кон'юнктури, зниження обсягів будівельного виробництва в країні, важкого фінансового становища підприємств, низького рівня платоспроможності, технологічної відсталості, недосконалості транспортної інфраструктури тощо.

В сучасних умовах функціонування економіки України отримання конкурентних переваг будівельними підприємствами на підрядному ринку безпосередньо залежить від їх здатності оперативно та гнучко адаптуватися до вимог споживачів й галузі, а також можливості їх стратегічного бачення майбутнього розвитку. Все це зумовлює підвищену увагу до використання у діяльності таких підприємств сучасних інструментів та засобів теорії та практики впровадження систем управління.

Оскільки конкурентоспроможність підприємства – це складне багатоаспектне поняття, що охоплює якісні та кількісні показники діяльності підприємства і характеризується мінливістю ринкових умов, отже й управління конкурентоспроможністю вирізняється багатофункціональністю, складністю структури та процесу реалізації.

В загальному випадку науково-теоретичні підходи до визначення поняття управління можна систематизувати у вигляді двох основних напрямів дослідження: по-перше, розгляд управління з позиції цілеспрямованого впливу суб'єкта управління (керуючої підсистеми) на об'єкт управління (керовану підсистему), що забезпечує цілісність, функціонування і розвиток такої системи; по-друге, розгляд управління як сукупності дій суб'єкта управління, що здійснює управління економічною системою в цілому й зокрема відповідною поведінкою об'єкта управління в її межах [1].

Таким чином, доцільно дотримуватися першого підходу, спираючись на визначення управління як процесу реалізації послідовних дій щодо впливу керуючої підсистеми на керовану з метою досягнення встановлених цілей розвитку підприємства. Відповідно суб'єкт управління – це керівні органи будівельного підприємства, що уповноважені до застосування сучасних технологій менеджменту для забезпечення ефективного функціонування підприємства у довгостроковій перспективі та його стратегічного розвитку.

Отже, конкурентоспроможність підприємства розглядатиметься як об'єкт управління, основним призначенням якого є виробництво і реалізація продукції та послуг в межах будівельної галузі на основі координації управлінських зусиль з вимогами підрядного ринку.

Однією з головних проблем управління конкурентоспроможністю є формування системи фундаментальних понять та аналізу їхнього економічного змісту, у складі якої провідне місце належить визначенню такого поняття, як «конкуренція».

При цьому конкуренція має наступні визначальні ознаки:

– проявляє себе в системі відтворення технічних і економічних параметрів продукції на всіх стадіях її проектування, виготовлення, передпродажного й післяпродажного обслуговування й споживання (експлуатації);

– є системотворною складовою ринкових відносин, що визначає всю сукупність властивих їм елементів (витрати виробництва, формування ціни, адаптивність підприємств і організацій до вимог ринку, задоволення потреби в товарах і послугах тощо);

– є фундаментом ринкових методів ведення господарства, основою формування й прояву конкурентоспроможності продукції, економічного закону, що виражає об'єктивність категорій конкуренції (змагальності) між суб'єктами ринку, впливає на характер і форми відносин між ними, обумовлює проблеми державного й регіонального рівнів.

В сучасних умовах функціонування економіки України саме стратегічний напрямок розгляду суб'єкта та об'єкта управління конкурентоспроможністю будівельного підприємства становить особливий науковий інтерес. Це зумовлено тим, що стратегічний підхід до визначення дефініції «конкурентоспроможність будівельного підприємства» передбачає більш широке бачення теоретичних та практичних питань управління, орієнтованих на досягнення довгострокових конкурентних цілей означеного підприємства з урахуванням впливу факторів зовнішнього та внутрішнього середовища.

Література:

1. Дикань В. Л. Конкурентоспособность и экономическая стабильность предприятий в промышленно-финансовых группах (методологические аспекты) : дис. ... д-ра экон. наук : 08.02.03. Київ, 1996. 435 с.

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

Янченко Н.В. канд. економ. наук., доцент

Харківський національний університет будівництва та архітектури

Ярець М.В. ст. гр. ЕП-60

Харківський національний університет будівництва та архітектури

В умовах перебудови, змін в економіці країни необхідно дотримуватись норм та стандартів. Запроваджувати потужні та ефективні інститути. Одним з дуже важливих економіко-правових інститутів, які протягом століть створює і удосконалює цивілізація, є інститут страхування. Двигуном економічного прогресу в сучасному світі, безсумнівно, є вільне підприємництво. Підприємець, за визначенням, це особа, яка здійснює господарську діяльність за свої власні кошти і на свій власний ризик. Для того щоб уникнути проблем необхідно урегулювати інститут страхування в Україні.

Не дивно, що підприємці давно відчули необхідність в наявності структури, яка б розділила з ними ризики господарської діяльності. Таку послугу надає інститут страхування.

Страхування - відносини (між страхувальником і страховиком) щодо захисту майнових інтересів фізичних і юридичних осіб (страхувальників) при настанні певних подій (страхових випадків) за рахунок грошових фондів